STJERNEN
KIRKENYT
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2000

Fire templer indviet i Mexico og USA

Der blev for nylig indviet yderligere fire templer i Nordamerika. To af disse templer ligger i Mexico og de to andre i USA. Kort tid inden det sidste af disse fire nye templer blev indviet, forlød en historisk bekendtgørelse: Den 1. oktober ville templet i Boston, Massachusetts, blive Kirkens tempel nummer 100 i funktion.

Templet i Mérida Yucantán i Mexico

Templet i Mérida Yucantán i Mexico blev den 8. juli indviet ved otte sessioner. Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, præsiderede over indvielsen og bad indvielsesbønnen.

»Vi indvier hvert et rum og alt i dette dit hus, kære Fader«, sagde han. »Må vi altid have en stor taknemmelighed i vores hjerte for dets tilstedeværelse i dette land og denne by. Må vi gøre os værdige til at komme til dit hus og til at deltage i de hellige ordinancer, som vil blive udført her. Må vi være utrættelige i vores indsats for at bringe velsignelser til os selv og til vores familier og gå frem som stedfortrædere for dem, der er gået forud for os ved at udføre dit hellige evangeliums ordinancer for dem.«

Ud over præsident Monson, ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Carl B. Pratt fra De Halvfjerds deltog præsidenten for Mexicos sydlige område i indvielsessessionerne i templerne i Mérida Yucan, Mexico, og Veracruz, Mexico.

Næsten 15 000 kom til åbenthus i templet i Mérida den 24. og 26. juni og den 1. juli. Omkring 5500 medlemmer var med til indvielsen. Templet vil dække ni stave og to distrikter.

FOTO: JASON SWENSEN, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Templet i Mérida Yucantán i Mexico er det første, der er bygget på Yucantánhalvøen i Mexico. De lokale medlemmer, hvoraf 5500 deltog i indvielsen, har længe håbet på at få et tempel.

FOTO: JASON SWENSEN, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Templet i Veracruz vil dække ni stave, to distrikter og to grene ved Den Mexicanske Golf.

Templet i Mérida, som medlemmerne har ventet længe på, er det første, der er bygget på Yucatánhalvøen. Domingo Renán Pérez Maldonado, stavspræsident i Mérida Mexico Itzimna Stav, sagde, at han havde set frem til denne dag siden 1979, hvor han var oversætter under ældste David B. Haights besøg på Yucatánhalvøen. »Apostlen sagde til os, at der en dag ville blive bygget et tempel her«, sagde han. »Dette tempel vil blive et sted med åndeligt lys for alle.«

Templet i Veracruz i Mexico

Templet i Veracruz i Mexico blev indviet den 9. juli ved fire sessioner. Præsident Thomas S. Monson præsiderede over møderne.

»Velsign dette storslåede land, Mexico. Velsign regeringslederne, så de vil være venligt stemt over for dit folk. Vi beder til, at dine hellige må få fremgang i dette gode land, at de må blive befriet fra fattigdommens lænker, at de må gå frem med tro, med en krone af retfærdighed på deres hoved for at udføre din vilje og opbygge dit rige«, sagde præsident Monson i indvielsesbønnen.

Indvielsen var en bevægende begivenhed for Walter Butler, der havde rejst fra Arizona for at overvære den. Bror Butler og hans tidligere missionærkammerat, afdøde rektor på BYU Rex E. Lee, indledte i 1955 missioneringen i Veracruz. »Jeg kan huske, at arbejdet var så let i Veracruz«, sagde bror Butler. »Området var smukt; der var mennesker med et godt hjerte«.

Omkring 10 000 var til åbenthus fra den 26. juni til den 1. juli. For Melitón Lagunes, den nyligt udpegede præsi-

dent for templet i Veracruz, var højdepunktet ved åbenthus at føre unge mennesker gennem den hellige bygning. »Mange unge er gået gennem det celestiale værelse og har sagt om templet: ›Her vil jeg giftes.‹ Det er vidunderligt,« sagde han. Flere end 5000 medlemmer overværede indvielsen af det nye tempel.

Templet i Veracruz vil dække ni stave og to distrikter.

Templet i Baton Rouge, Louisiana

Den 16. juli blev Templet i Baton Rouge, Louisiana, indviet af præsident Gordon B. Hinckley ved fire sessioner. »Måtte [dette tempel] være et ly med fred fra verdens støj og larm, et tilflugtssted i svære tider, en helligdom hvor dine sønner og døtre kan komme og kommunikere med dig i hellig og højtidelig bøn«, sagde præsident Hinckley i sin indvielsesbøn.

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Monte J. Brough fra De Halvfjerds, der på det tidspunkt tjente som præsident for Nordamerikas sydøstlige område, deltog også i indvielsen.

Det nye tempel, som er det første i Louisiana, ligger på bredden af Mississippifloden i et malerisk område mellem Baton Rouge stavscenter og et naturreservat med vådområder. Over 18 500 kom til åbenthus. Heriblandt var ledere fra regeringen, lokalsamfundet og andre trossamfund, talrige repræsentanter fra medierne, naboer og gæster fra Kirkens lokale slægtshistoriske centre. Omkring 4600 medlemmer overværede denne indvielse.

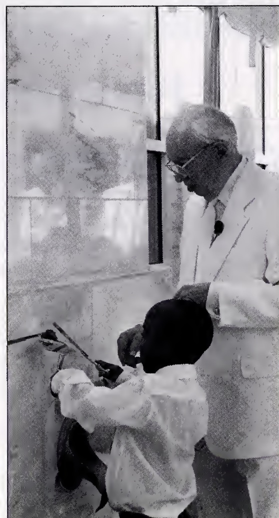
Templet i Baton Rouge vil betjene omkring 25 000 medlemmer i ni stave i Louisiana og Mississippi.

Templet i Oklahoma City

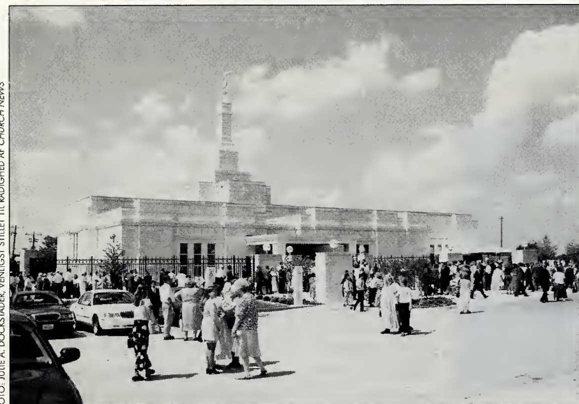
Den 30. juli indviede præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, templet i Oklahoma City, Kirkens 95. fungerende tempel, ved fire sessioner.

Præsident Faust sagde i indvielsesbønnen: »Vi beder for din sag og dit rige, at det må blive stadig stærkere i dette lokalsamfund. Må alle, der har støttet din sag, blive velsignet for det, som de har gjort. Må mange fortsætte med at søge viden om dit værk, indtil de har taget det genoprettede evangelium til sig.«

Sammen med præsident Faust var ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds og præsident for det Nordamerikanske sydvestlige område.

FOTO: SARAH JANE WEAVER

Præsident Hinckley hjælper unge medlemmer med at komme mørtel på hjørnestenen på templet i Baton Rouge.

FOTO: JULIE A. DOCKSTADER, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Flere end 40 000 var til åbenthus i templet i Oklahoma City, og næsten 9000 medlemmer overværede indvielsen.

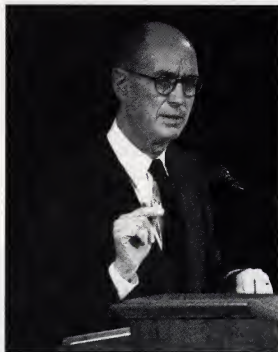
Templets åbenthus tiltrak over 40 000 besøgende. »Vores gæster var så glade for muligheden for at se, hvad templet bruges til«, sagde rundviseren Mary Newman, medlem af Cedar Valley Ward i Oklahoma City Oklahoma Stav. »Der var masser af positive kommentarer, og nogle gik endda gennem templet mere end én gang.«

Mange af de tilstedeværende 9000 medlemmer ved indvielsen fældede taknemmelighedstårer under ceremonierne. »Det vil være så vidunderlige at kunne tage ofte til templet«, siger søster Newman, der nu er tempelarbejder i templet i Oklahoma. Det nye tempeldistrikt omfatter Oklahoma og dele af Texas, Kansas, Missouri og Arkansas. □

Forpligt dig til at adlyde sandhedens hvisken

Der er kun få spørgsmål, der er lige så vigtige som dette: »Hvordan bygger man en tilværelse med sandheden som fundament?« sagde ældste Henry B. Eyring den 15. august. »Det vil ikke komme bag på jeg, at svaret er så enkelt, at er barn kan forstå det, men at det at gøre det kun er let for en person, som har et barns sind.«

Ældste Eyring, som er fra De Tolv Apostles Kvorum og Kirkens kommissær for uddannelse, talte til flere end 13 000 medlemmer af Kirken, der var samlet i Brigham Young University Marriott Center til skolens årlige uddannelsesuge og forklarede, at lydighed mod befalingerne er den eneste måde at bygge et fundament af sandhed på. »Her er den måde, der virker, beskrevet med ord der er så enkle, at et barn kan forstå det. Den mest værdifulde sandhed er at kende Gud vor himmelske Fader, hans Søn Jesus Kristus og deres plan for os, så vi kan have evigt liv sammen med dem i familier.«

Ældste Henry B. Eyring taler til medlemmer ved en fireside til BYU's uddannelsesuge i år.

Ældste Eyring sagde i sin tale, at Gud formidler sandheden linie på linier, »som linierne på en side i en bog. Hvis vi prøver ihærdigt at gøre det, som denne sandhed kræver af os, vil Gud sende mere lys og mere sandhed. Det vil fortsætte, linie efter linie, så længe vi vælger at adlyde sandheden. Det er derfor, Frelseren sagde, at den mand, der adlød hans befalinger, byggede på en klippe, der var så solid, at ingen storm eller oversvømmelse kunne skade hans hus.«

Ældste Eyring forklarede, at det er hårdt at bygge et stærkt fundament. Han tilføjede: »I vil lægge mærke til, at indsatsen ganske enkelt består af lydighed. Det er ikke indviklede ting. Det er ikke sofistikerede ting eller at få store åndelige tilkendegivelser. Denne indsats evner de mest ydmyge og de mindst lærde.«

Det kræver ydmyghed at bygge på et fundament af sandhed, sagde han. »Det er svært at omvende sig, at indrømme at man har taget fejl alene på baggrund af tro, inden der kommer en følelse af tilgivelse og lys.«

Han tilføjede, at der er en anden grund til, at det er svært at bygge på et fundament af sandhed. »Det er, fordi fjenden af retskaffenhed også arbejder med små skridt, så små at de er svære at få øje på, hvis man kun tænker på sig selv, og hvor fantastisk man er. På samme måde som sandheden gives os linie på linie, og lyset langsomt bliver stærkere, når vi adlyder, bliver vores vidnesbyrd om sandheden, uden det næsten mærkes, mindre, når vi er ulydige, og mørket sænker sig så langsomt, at de stolte let kan benægte, at noget som helst er ved at ændre sig.«

Han sluttede med et løfte: »I kan afprøvet det, som vi har talt om i dag. Prøv blot to ting: Lyt efter Åndens hvisken, og beslut jer så for at adlyde ... Gud vil benytte sig af det, hvis I vil lade ham.«

Artiklen tilpasset efter
Church News, *19. august 2000*

Beskyttelse mod forurenende påvirkninger

Når unge mennesker centrerer deres liv om Herren Jesus Kristus og hans evangelium, fastsætter vejledende principper, finder nøglerne til meningsfuld succes og tjener andre, vil de blive beskyttet mod verdens forurenende påvirkninger, sagde ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum.

Ældste Scott talte ved Brigham Young University's dimittendhøjtidelighed den 10. august og sammenfattede erfaringerne fra sit liv i nogle få, enkle principper eller standarder.

»Opfyldelsen deraf vil kræve, at I fortsat lever et liv i lydighed mod Herrens lærdomme«, sagde han. » ... Det vil kræve konstant bøn og mod at følge de tilskyndelser, der kommer. Det vil resultere i, at Herren leder jeres skridt i livet hen til, hvor I aldrig har forestillet jer, at I på nogen måde kunne nå.«

Ældste Scott præsiderede ved og ledede dimittendhøjtideligheden, hvor 2682 studerende fik deres eksamen – det største antal sommerdimit

tender i BYU's historie. Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum og Kirkens kommissær for uddannelse, samt rektor for BYU Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds var ligeledes til stede.

Ældste Scott sagde i sin tale til eleverne, at han har afprøvet fire principper og standarder i sit eget liv, som, hvis de forstås og følges, vil bringe dem lykke og succes:

1. Centrer jeres liv om jeres Fader i Himlen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, og om deres plan for lykke.

2. Fastsæt nogle vejledende principper i jeres liv, og gå aldrig på kompromis med dem. Gør ikke nogen undtagelser.

3. Find ved hjælp af jeres evangeliske perspektiv nøglerne til meningsfuld succes og konstant brug af disse. Virkelig succes drejer sig ikke om rigdom eller stilling.

4. Tjen andre. Hav altid en opgave i Kirken. Altid. □

Artiklen tilpasset efter
Church News, *19. august 2000*

Kirkens medlemmer fejrer pionerarv

Salt Lake City

I juli måned fejrede medlemmer i hele verden deres pionerarv.

I Salt Lake City repræsenterede præsident Thomas S. Monson, Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, Kirken i den årlige »Days of '47«-parade, der hylder de pionerer, som rejste ind i Saltsødalen den 24. juli 1847.

»I dag ærer vi alle pionererne for deres mod og ofre – både dem, der nåede frem til denne dal, og dem, der bukkede under inden rejsens slutning«, sagde præsident Monson i en tale til en frokost efter paraden. »Dette får os til at standse op og spørge os selv: »Ville vi have klaret det? Ville vi have kunnet klare rejsen og holde til genvordighederne og ofrene? Det tror jeg, at vi kunne have. De tårevædede steder på ruten til Vesten har ikke været forgæves, hvis vi følger deres eksempel og selv bliver pionerer.«

Et andet sted i Salt Lake City i This Is the Place Heritage Park ved indgangen til Emigration Canyon indviede ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum den nye mindelund, Joseph F. Smith Memorial Grove.

Ældste Ballard, efterkommer af Joseph F. Smith, sagde, at lunden hylder pionerdrengen, som voksede op og blev Kirkens præsident, og hans tapre mor, Mary Fielding Smith. I lunden er der syrenbuske, som stammer fra en busk fra hjemmet i Kirtland, Ohio, som tilhørte Hyrum Smith (Joseph F. Smiths far), egetræer der kommer fra agern fra træer, der voksede i Nauvoo for 150 år siden samt en kopi af Mary Fielding Smiths hytte.

Ældste Ballard bad i indvielsesbøn-

FOTO: KEITH JOHNSON, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURH NEWS*

Præsident Thomas S. Monson og hans hustru, Frances, vinker til de tusindvis af mennesker langs gaderne i Salt Lake City under »Days of '47«-paraden. Pionerdagen blev fejret i hele verden.

nen om, at lunden må være »et sted med fred og lindring, hvorfra kærligheden vil udstråle til folk, hvor folk af alle overbevisninger må have det godt med at komme og sidde sammen og tale om ting, der er evige, dyrebare og vigtige for dette liv og det kommende liv.«

Snowflake, Arizona

I Snowflake, Arizona, indviede præsident James E. Faust et monument over byens pionerer under byens festligholdelse af pionerdagen den 21. juli. Byens indbyggertal på ca. 4500 voksede til næsten 25 000 i anledning af begivenheden.

Monumentet, som er udført af Justin Fairbanks, forestiller ældste Erastus Snow fra De Tolv Apostles Kvorum sammen med kammeraterne Ira Hinckley (præsident Hinckleys bedstefar), Jesse N. Smith (den første stavspræsident i det nordøstlige Arizona) samt familien William Jordan Flake. Byen fik navnet Snow-Flake til ære for to af byens grundlæggere, som monumentet skildrer.

Præsident Faust anerkendte ved indvielsen af monumentet de mange store mænd og kvinder, der som pionerer oprettede selvstændige jordbrug i ødemarken. Dernæst bemærkede han: »Det betyder ikke så meget, hvor vi kommer fra, som hvad vi er, men det, som vi er, afspejler ofte, hvor vi kommer fra.

Når vi ser jeres ansigt og børns og unges ansigt, ser vi et folk med tro i årerne. Budskabet om hengivenhed og offer gælder lige så meget i dag, som den dag Snowflake blev bosat.« Præsident Faust besøgte også stedet, hvor det nyligt bekendtgjorte tempel skal ligge i Snowflake.

FOTO: MARGARET COCKS

Et nyt monument til ære for de første pionerer blev indviet af præsident James E. Faust i Snowflake, Arizona.

Island

I Island deltog Kirkens medlemmer og lutheranere den 2. juli sammen i et møde til ære for landets omvendelse til kristendommen for 1000 år siden. Den 3. juli åbnede Islands præsident, Ólatur Ragnar Grímsson, en permanent udstilling i Islands Emigrationscenter. Udstillingen er til ære for den 410 islændinge, der blev omvendt til sidste dages hellige og emigrerede til Utah i 1850erne. Den 4. juli blev Kirkens første kirkebygning i Island indviet i Reykjavik af ældste W. Rolfe Kerr fra De Halvfjerds, præsident for Det Nordeuropæiske Område.

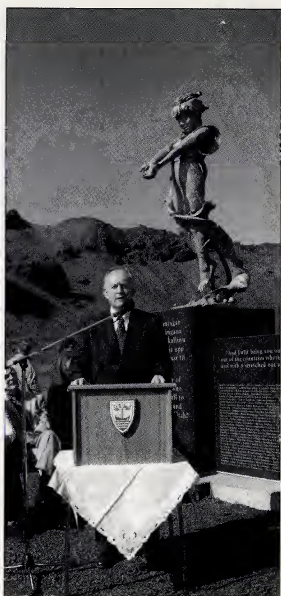

FOTO: RICHARD E. HAYMOND

Ældste W. Rolfe Kerr, præsident for Det Nordeuropæiske Område, indviede i Island et monument til ære for 410 islandske omvendte, der udvandrede til Utah.

Derudover var efterkommere efter islandske sidste dages hellige rejst fra USA for sammen med Kirkens medlemmer i Island at overvære afsløringen af en skulptur ved »Mormondammen«, hvor de første islandske omvendte blev døbt i 1851. Skulpturen, der kaldes *Budbringer*, er lavet af Gary Price. □

Historisk rumænsk ungdomskonference styrker vidnesbyrd og venskaber

De kom med tog og bus helt fra Moldau og de mindste grene i Rumænien til en uberørt bjergtop i Transsylvanien. Dér samledes 70 unge fra 17 grene den 13.–15. juli til den første ungdomskonference efter oprettelsen af Bukarest Mission i Rumænien.

»Jeg følte fred og glæde under konferencen«, sagde 15-årige Adrian Cristea fra Bukarest. »Det er den mest vidunderlige oplevelse i mit liv. Jeg har fået en masse venner.«

De unge samledes ved foden af »Cristianul Mare«, det bjerg i det sydøstlige Transylvanien der er kendt som »Den Store Kristne«. En ti minutter lang tur i gondol afsluttede rejsen og bragte deltagerne resten af vejen til en hytte på bjergtoppen med udsigt over grønklædte landbrugsområder nedenfor.

Første dag dækkede regnskyer bjerget, som nedsatte sigtbarheden til 15 meter og gav længe ventet regn. Men stormen tog af næste dag, og de unge kunne genoptage deres aktive udendørs program med sport, forelæsninger, sociale aktiviteter og vidnesbyrdmøde.

»*Ziua ce Vine – Depinde de Mine*« (Den dag der kommer, afhænger af mig) var konferencens tema. Der blev udvekslet perler for at fremme venskaber og hjælpe de unge medlemmer med at føle sig som en del af en større gruppe. Forelæsningerne lagde vægt på de principper, der undervises i i folderen *Til gavn og styrke for de unge*. Sportsaktiviteter og lege var baseret på udvikling af lederskab og samhørighed samt kendskab til Mormons Bog. Første aften viste de unge deres talenter i et talentshow og lærte kædedans den anden aften.

Der var afsat tid til, at de unge kunne tænke over skrifterne og nyde bjergenes ensomhed, mens de styrkede deres vidnesbyrd. Hver deltager gik på »troens sti« om natten, en særligt tilrettelagt rute, der snoede sig gennem skoven. Langs vejen fandt de tegn, der var oplyst af stearinlys, hvor evangeliske principper blev fremhævet. Ved vejs ende samledes de ved et bål, hvor de spontant begyndte at synge rumænske folkesange.

Under talentshowet lavede to venner, Mihai Lepure og Vasile Moldovan, begge fra Cluj Gren, en halv meter høj statue af englen Moroni. Mihai er præst og har deltaget i mange nationale konkurrencer inden for skulpturering og malerkunst. Vasile lærte Kirken at kende gennem missionærer, der underviste på engelsk på hans skole i Cluj. Da han var blevet medlem af Kirken, gjorde hans familie aktivt modstand i over seks år. Men da hans familie lagde mærke til forandringer i hans liv, blev hans forældre interesserede i evangeliet og blev medlem af Kirken. Hans far er nu rådgiver i grenspræsidentskabet.

Amalia Epure, en 14-årig undersøger fra Arad Gren, sagde, at hendes vidnesbyrd var blevet bekræftet, da hun hjalp sin Unge Piger gruppe med at lave »frihedens banner«, der hang på væggen under konferencen. Banneret var lavet i landets farver: blå, gul og rød. Hun fortsætter med at efterleve evangeliets principper og venter tålmodigt på sine forældres tilladelse til at blive døbt.

George Fatu overværede konferencen som 24-årig chaperone. En dag da han studerede alene, læste han i Mormons Bog, mens han stod på bjerg-

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF KATHRYN JARVIS

George K. Jarvis, præsident for Bukarest Mission, sammen med en gruppe deltagere i ungdomskonferencen.

toppen. En mand kom hen til ham og spurgte, hvad han læste. Da han hørte, at det var Mormons Bog, sagde manden, at han vidste, at bogen kunne fås i USA, men han anede ikke, at den kunne fås i Rumænien. Dernæst spurgte han, hvor han kunne få et eksemplar.

George susede halvanden kilometer ned ad bjerget i håbet om at finde et nyt eksemplar i gruppen. Efter at have ledt længe fandt han til sidst en 14-årig undersøger, der var villig til at ofre sin Mormons Bog, så en anden kunne lære om evangeliet.

Så skyndte George sig tilbage op ad bjerget for at aflevere bogen. »Konferencen var et brag af en succes«, sagde præsidenten for Bukarest Mission, George Jarvis. »Vi var henrykte.« □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *12. august 2000*

Ideer til Fællestid

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som Primarys ledere kan bruge sammen med de ideer til fællestid, der er trykt i Liahona, *december 2000. Vedrørende instruktioner og aktiviteter, der hører til disse ideer, henvises til »Jul året rundt« på side 8 og 9 i* Lille Liahona.

1. Skriv hver af følgende befalinger på hver sin papirstrimmel. Klip hvert enkelt ord ud og læg hvert sæt ord i en kuvert. Del børnene op i grupper, og giv hver gruppe en kuvert og et stort stykke papir. Mind børnene om, at vor himmelske Fader har lovet, at vi kan leve hos ham for evigt, hvis vi holder det, som vi har lovet ham. Når vi bliver døbt, lover vi at holde hans befalinger. Forklar at hver kuvert indeholder ordene til en af Herrens befalinger. Giv børnene til opgave at lægge ordene i deres kuvert i rigtig rækkefølge øverst på papiret og dernæst klistre dem fast. Få derefter børnene til at tegne et billede, der forestiller lydighed mod denne befaling, og bed dem om at komme i tanke om en primarysang, der hjælper os med at huske befalingen. Få grupperne til at vise deres tegninger frem, eller vælg andre befalinger alt efter børnenes behov i jeres Primary:

- Bliv døbt og bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
- Modtag Helligåndens gave og adlyd hans tilskyndelser.
- Modtag ordinancerne i templet.
- Elsk og tilbed vor himmelske Fader.
- Elsk din næste som dig selv.
- Omvend dig, når du har gjort noget forkert.
- Betal tiende og offerydelser.
- Vær ærlig i din omgang med andre og med Herren.
- Sig altid sandheden.
- Efterlev visdomsordet.
- Hold sabbatten hellig.
- Forny din dåbspagt ved at tage nadveren.
- Lav slægtsforskning og udfør ordinancerne i templet for dine forfædre.
- Bed hver dag for dig selv og sammen med din familie.
- Elsk og ær dine forældre.
- Undervis andre i evangeliet ved ord og eksempel.
- Studér i skrifterne hver dag.
- Lyt til og adlyd Herrens profeters inspirerede ord.

Plakaterne kan stå fremme i primarylokalet måneden ud. Foreslå børnene at fortælle deres familie om denne aktivitet.

2. Læs sammen med børnene i Lukas 2:1–20 og Matthæus 2:1–2, 8–11 om Frelserens fødsel. Hjælp børnene med at vælge nøgleord (som fx *Nazaret, Betlehem, Maria, førstefødte, svøbte, krybbe, hyrder, engel, stor glæde, frelser, hærskare*) fra disse vers. Skriv dem på en tavle eller et stykke papir. Syng en sang, som passer til nøgleordene, efterhånden som de bliver valgt. □

Henvisninger øges efter program om Kirken på italiensk TV

To programmer med omtale af Kirken på italiensk TV i maj, juni og juli 2000 har medført en større mængde henvisninger, fortæller Giuseppe Pasta, national informationschef i Italien.

„Mit telefonnummer stod nederst på fjernsynsskærmen under den første udsendelse," siger bror Pasta. „Da programmet var forbi, begyndte jeg at modtage telefonopringninger fra hele Italien resten af dagen. Næsten 1 million kan have set programmet."

FOTO: DET VESTEUROPÆISKE OMRÅDE

Et fast TV-program på den italienske station RAI har vakt interesse for Kirken. Leopoldo Larcher, til venstre; Emma Cannata; Carlo Fontana, studievært i RAI; og Giuseppe Pasta planlagde programmet.

Hver morgen sender Italiens nationale TV-station, RAI, et program af general interesse for seerne, som hedder *Dieci minuti di ...* (*Ti minutter om ...*). Programmet fortæller om forskellige foreninger, religion og kultur, forklarer bror Pasta. Ældste Raimondo Castellani, der er halvfjerdser-områdeautoritet, blev sammen med bror P-asta og Nicoletta Pagnani, der er hjælpeforeningspræsidentinde i et ward i Rom, interviewet i det første program af studieværten Carlo Fontana. Grundlæggende emner som lærdomme, missionering, Mormons Bog og Kirken blev præsenteret.

„Vi fortsatte med endnu et program, der blev sendt i juni," siger bror Pasta. „Leopoldo Larcher, der har tilsyn med slægtshistorie i Italien, Emma Cannata, assistent med ansvar for forhold til medierne, og jeg præsenterede FamilySearch™-hjemmesiden og kom med yderligere oplysninger om Kirken.

Ligesom ved det første program var seernes interesse meget stor," fortsætter bror Pasta. „Disse programmer blev også via satellit vist i hele Europa. Direktøren for RAI fortalte os, at deres døre er åbne for os. På grund af sådanne gode forbindelser vil vi fortsætte med disse programmer med 3-4 måneders mellemrum. Det næste program handler om Kirkens Uddannelsessystem.

Jeg kan se Herrens hånd i dette værk," konkluderer bror Pasta, mens han beskriver, hvordan forsøg på at komme på TV ikke var mulige, før „en nyomvendt med forretningsforbindelser med RAI i Rom" var med til at åbne døren. ☐

Artiklen tilpasset efter
Church News, *29. juli 2000*

Mormon Immigration Index udgivet

Kirkens slægts- og kirkehistoriske afdeling har for nylig udgivet Mormon Immigration Index på CD-ROM. Dette indeks dokumenterer flere end 94 000 omvendtes rejser, som krydsede Atlanterhavet eller Stillehavet for at slutte sig til de hellige i Nordamerika mellem 1840 og 1890.

Det automatiserede indeks omfatter hver passagers navn, alder og oprindelsesland. Rejseoplysningerne omfatter afrejse- og ankomsthavn, samt hvor mange passagerer der ca. var på hvert skib, lederne af kompagnierne og i mange tilfælde en kort beretning om rejsen.

Indekset omfatter ligeledes afskrifter af omkring 1000 omvendte immigranters selvbiografier, logbøger, dagbøger og breve. »Logbøger og dagbøger er ting, der kan gøre slægtshistorie levende«, sagde Ray Madsen, produktchef for Kirkens slægts- og kirkehistoriske afdeling. »Optegnelserne har krydshenvisninger, så man ved brug af indekset også kan læse, hvad andre har skrevet om deres forfædre.«

Fred Woods og Blaine Bake, fakultetsmedlemmer ved Brigham Young University og BYU – Idaho, har lavet indekset ved hjælp af Den Britiske Missions passagerlister over immigranter samt andre kilder.

Mormon Immigration Index CD'en (katalognummer 50174) kan købes for 5,00 USD på Kirkens distributionscentre verden over eller bestilles på Internettet på **www.familysearch.org**. □

Nye områder i Europa

Danmark tilhører fra den 1. september 2000 Det Centraleuropæiske Område.

De tre områdepræsidentskaber i Europa har den 5. september i et brev orienteret præstedømmelederne i Europa om en ny administrativ opdeling af Kirken i Europa.

Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum har ændret på de tre områders grænser, og de nye områder hedder fremover Det Vesteuropæiske Område, Det Centraleuropæiske Område og Det Østeuropæiske Område.

Det Vesteuropæiske Område omfatter Algeriet, Belgien, Frankrig, Irland, Italien, Libyen, Luxembourg, Marokko, Portugal, Spanien og Storbritannien. Områdepræsidentskabet bor i England. I området bor knap 200 000 medlemmer i 66 stave og 53 distrikter.

Det Centraleuropæiske Område omfatter Cypern, Danmark, Finland, Grækenland, Holland, Island, Norge, Polen, Rumænien, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Sverige, Kroatien, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig; Balkan-området bortset fra Bulgarien, Serbien og Makadonien, hvor der anvendes kyrillisk skrift; og Mellemøsten. Områdepræsidentskabet bor i Frankfurt i Tyskland.

I området bor lige knap 80 000 medlemmer i 34 stave og 20 distrikter.

Det Østeuropæiske Område omfatter hele det tidligere Sovjetunionen samt Bulgarien, Serbien, Makedonien og Tyrkiet. Områdepræsidentskabet bor i Frankfurt i Tyskland, men skal flytte til Moskva.

I området bor lidt over 14 000 medlemmer i 25 distrikter.

John C. Carmack fra De Halvfjerds' Første Kvorum er den nye områdepræsident i Det Centraleuropæiske Område med D. Lee Tobler fra De Halvfjerds' Andet Kvorum som førsterådgiver og Ronald A. Rasband fra De Halvfjerds' Første Kvorum som andenrådgiver.

Oprindeligt var ældste Rasband kaldet som andenrådgiver i Det Nordeuropæiske Område og ældste Harold G. Hillam som andenrådgiver i det gamle Vesteuropæiske Område, men de bytter nu plads.

Missionen i Vladivostok i Rusland er blevet overflyttet fra Det Nordasiatiske Område til Det Østeuropæiske Område, men det er den eneste ændring udadtil. □

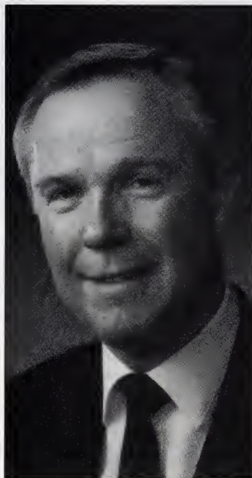
Red.

Ældste Neuenschwander kaldet til De Halvfjerds' Præsidentskab

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort en ændring i De Halvfjerds' Præsidentskab. Ældste Dennis B. Neuenschwander, der har tjent som generalautoritet i ni år, er blevet kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Præsidentskab. Ældste L. Aldin Porter, Earl C. Tingey, D. Todd Christofferson, Marlin K. Jensen, David E. Sorensen og Ben B. Banks er stadig medlemmer af De Halvfjerds' Præsidentskab.

Ældste Harold G. Hillam, der for nylig blev kaldet som andenrådgiver i Det Vesteuropæiske Områdepræsidentskab, er afløst fra De Halvfjerds' Præsidentskab.

Ældste Neuenschwander, 60 år, tidligere præsident for Wiens Mission i Østrig, blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum den 6. april 1991 og til De Halvfjerds' Første Kvorum den 1. oktober 1994. Han og hans hustru, LeAnn Clement Neuenschwander, har fire sønner. Inden ældste Neuenschwander blev medlem af De Halvfjerds' Præsidentskab, tjente han som præsident i Utahs Sydlige Område.

Ældste Dennis B. Neuenschwander

Ældste Hillam, 64 år, blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidentskab den 15. august 1995. Han blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum den 31. marts 1990 og som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum den 6. april 1991. Han og hans hustru, Carol Rasmussen Hillam, har syv børn. ☐

Artiklen tilpasset efter Church News, *22. juli 2000*

Julehilsen fra stavspræsidentskaberne

Kære søskende og venner af Kirken:

Året 2000 har bragt mange gode begivenheder i Danmark. Vi har kunnet fejre 150 året for Kirkens etablering i Danmark. Vi har afsløret to statuer, en i Rebild Bakker og en på Amerikakaj i København, til minde om immigrationen. Vi har haft en apostel, ældste Russell M. Nelson, på besøg. Vi har haft festspil, også til minde om evangeliets ankomst til Danmark. Vi har hver eneste dag at takke Herren for. Vi ser ofte Hans hånd gribe ind i vores hverdag.

Vi fejrer nu også 2000 året for Jesu fødsel og fyldes igen af en taknemlighed til vor Herre og Frelser. Hans eksempel smitter af på os i vores hverdag. Vi lærer af Ham: at være hensynsfulde over for andre; at tage hensyn til andre; at tjene andre; at give af os selv; at jeg'et ikke er det dominerende. Lad os arbejde videre med disse dyder. Lad os lære at styre os selv hen imod et mere Kristus-lignende liv, fyldt med at gøre de gerninger, som Han gjorde.

Jeg vil gerne takke alle for den indsats, som hver især yder for at sikre værkets fortsatte fremgang. Tak til alle jer, som i det stille går rundt og allerede er Kristus-lignende i jeres gerninger.

Lad os bringe vores gave til Kristus, med et ærbødigt sind og med kærlighed. Lad os, i vores medmennesker, se Hans billede og lad os selv have Hans billede prentet i vore hjerter.

Lad os i ånden knæle ned ved Hans vugge og love Ham troskab, både her i livet og i evighederne. Lad os forny vores pagter, som vi har gjort med Ham. Lad os huske på, at vi har brugt

vores handlefrihed til at vælge at følge Ham.

Han er vores Frelser og Forløser. Om dette bærer jeg mit vidnesbyrd og ønsker samtidig alle en glædelig jul samt et godt nytår.

Med kærlig hilsen,
Johan S. Koch,
Stavspræsident i Københavns Stav

»Fatter du Guds nåde?« lød spørgsmålet til Nephi.[1] Hvad var det Nephi skulle fatte? At Abraham, Isak og Jakobs Gud – Jahve – ville komme til jorden i et menneskes skikkelse og underkaste sig alle former for lidelser og fornedrelser, som Esajas beskrev det: »Foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom, én man skjuler ansigtet for, foragtet, vi regner ham ikke for noget. Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore sygdomme, han bar; og vi regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud.

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt.»[2] Ja, selv hans fødsel var ydmyg: »... og hun fødte en søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.«[3] Dette skete: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.«[4] Men trods de ydmyge forhold delte Faderen sin glæde med hyrderne, som vogtede får på markerne omkring Betlehem, idet han lod en engel bringe budskabet. »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en Frelser i Davids by; han er Kristus, Herren ... Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!«[5]

I vor tid – to tusinde år senere – er budskabet det samme! Gaven er den samme: Alle mennesker bliver ved Kristi forsoning udødelige, og alle, som tror på ham, bliver døbt til syndernes forladelse og indgår præstedømmelige pagter med Herren, skal få evigt liv. Ligesom vor Himmelske Fader har givet alle sine børn en gave, giver vi hinanden gaver til jul. Det stemmer os mildt, vi får særlige følelser for hinanden, og vi kommer sammen. Må julen inspirere os til også at give Herren en gave – at være som han er.[6] Han var den gode hyrde, som havde hundrede får. Da han mistede et, forlod han de nioghalvfems, og gik ud og ledte efter det, han havde mistet, indtil han fandt det, og da han havde fundet det, lagde han det på sine skuldre med glæde og bar det hjem.[7] Vi kan også bringe mistede får hjem som hjemmelærere og besøgslærerinder, ved at invitere folk til at blive undervist af missionærerne og ved at søge vore forfædre og bringe deres navne til templet.

Vi ønsker alle en glædelig jul og et godt nytår, og håber, at julens ånd må sænke sig dybt i vore hjerter og fylde os med fred og fortrøstning og større kærlighed til Ham, vi fejrer. □

Med kærlig hilsen,
Præsidentskabet for Århus Stav

---

1) 1 Nephi 11:16
2) Esajas 53:3–5
3) Lukas 2:7
4) Johannes 3:16
5) Lukas 2:10–11, 14
6) 3 Nephi 12:48
7) Lukas 1:4–6

En julefantasi

Det er tidligt på foråret. Betlehems lerklinede huse ligger sammenklumpet på den solbeskinnede bjergside. Det er sidst på eftermiddagen, men endnu varmer den stærke ørkensol jorden og luften op. Fugtigheden fra vinterregnen er endnu ikke fordampet fra jorden, så overalt på markerne og i bjergene omkring byen er der grønt, og i klippesprækkerne vrimler det med forårsblomster i alle farver.

»Læg mærke til liljerne på marken, de arbejder ikke og spinder ikke, men end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.«

På afstand synes det, som om byen sover tornerosesøvn, men som vi nærmer os, enten på æselryg, ridende på kamel eller som de fleste af os til fods, hører vi, allerede før vi kommer til byporten, at der er usædvanlig megen støj og uro inden for bymuren. Efterhånden som vi kommer nærmere til byen, slår vi følge med andre, der ligesom vi er på vej til deres fædrene by for at lade sig indskrive på folketællingslisterne. Vi er mange, der stammer fra Betlehem, Davids by, og som gennem den romerske kejser Augustus's embedsmænd har fået ordre til at drage til Betlehem for at lade os indskrive. Den mægtige romerske kejser har fået lyst til at kende tallet

på sine undersåtter i sit vidtstrakte rige. Derfor er hele dette maskineri sat i gang.

Det lakker mod aften. Inden længe vil solen forsvinde bag bjergene mod vest, mørket vil hastigt sænke sig, og ørkenluften vil lige så hastigt ændre sig fra brændende solvarme til isnende kulde. Foreløbig ser vi alle hen til at kunne drage vore sandaler af og få skyllet sandet af fødderne ved bybrønden. Efter en hel dags rejse under den brændende sol vil det også gøre godt at få vasket sit ansigt og sine hænder i køligt vand.

Menneskestrømmen mod byen bliver tættere, efterhånden som vi kommer nærmere til byporten, og vi aner, at det måske kan blive svært at finde et natlogi, ja, måske kan det end ikke lade sig gøre at komme frem og få trukket en spand vand op af bybrønden.

Da vi kommer ind i byen, ser vi overalt en mængde mennesker, der vandrer hviløst omkring i forsøg på at finde et sted at overnatte, før den hede ørkenluft ændrer sig til bidende nattekulde. På byens torv falbyder de fastboende og bønderne fra omegnen alskens frugt og grøntsager, korn og andre fødevarer, samt tøj og tæpper. Mange gør sikkert en god handel.

Byens herberg kan slet ikke rumme de mange mennesker, så de fleste af Betlehems indbyggere gør også en god forretning ved at leje sovepladser ud i deres private huse. Endog stalde og udhuse er taget i brug, og fra de flade hustage ser man overalt masser af ansigter, der nysgerrigt kigger ned på gadernes menneskemylder.

Flere steder i de snævre gader har folk lejret sig med tæpper, husdyr og primitivt tillavet mad, som hastigt er indkøbt på torvet. De forbereder sig på at tilbringe natten under åben himmel.

Nu og da kommer et par af de kejserlige romerske soldater galoperende på fyrige heste gennem de smalle gader i et desperat forsøg på at holde en smule orden i de sammenstimlede menneskemasser.

På en gang får jeg øje på en kvinde, som sidder på et æsel uden for indgangen til et lille, beskedent hus, der er bygget i rødbrunt ler. Hun venter øjensynligt på et eller andet. Selv om hun tydeligvis er træt, – hun har vel rejst hele dagen gennem hede og støv, – og selv om hendes tøj er støvet, så hviler der en mærkelig ophøjet skønhed over denne kvinde. Hun sidder bare helt roligt og venter. Det er næsten, som man kan ane et smil om de trætte læber.

I det samme kommer en mand ud fra huset. Han ryster opgivende på hovedet, tager fat i æselet og fortsætter længere ned ad gaden til fods med æselet og kvinden ved sin side.

Jeg er på uforklarlig vis blevet tryllebundet af denne kvinde og hendes mand. Der er noget næsten ophøjet over hende, som udsletter trætheden af hendes ansigt. Jeg følger dem fra dør til dør ned ad gaden, og endelig lykkes det dem åbenbart at komme indenfor i et meget lille, usselt hus. På gårdspladsen uden for huset vrimler det med høns og ænder, og da jeg drister mig til at kaste et blik ind gennem døren, kan jeg se, at kvinden og manden gør sig rede til at overnatte i en bunke halm på gulvet. Rummet er nærmest en blanding af en stald og en lade. I den ene ende af rummet er der kornlager, og to geder står tøjret ved den modsatte væg.

Nå ja, tænker jeg, det er vel bedre at overnatte i en bunke halm i en lun stald end ude på gaden under åben himmel, sådan som så mange af de andre tilrejsende er henvist til.

Men alligevel har jeg en fornemmelse af, at lige netop den kvinde og den mand burde have været bedre indkvarteret.

Jeg lægger byen og al dens tummel bag mig og går ud på markerne uden for Betlehem, hvor nogle hyrder ligger og holder nattevagt over deres får.

Også de er ved at gøre sig klar til at overnatte under åben himmel. Mørket har nu sænket sig over landskabet, og næsten omgående er det blevet bidende koldt. Men det kommer ikke bag på hyrderne. De er vant til det og er forberedt på det. Ja, de kan endog undvære et af deres fåreskindstæpper til mig, og de tilbyder mig, at jeg kan overnatte sammen med dem derude på marken. Her er i det mindste mere fredeligt end inde i Betlehems overfyldte gader.

Jeg må være faldet i søvn under det lune fåreskindstæppe. Pludselig vågner jeg og føler en mærkelig fred gennemstrømme mig.

Den mørke nat er som forvandlet. Herrens herlighed stråler over landskabet.

»Og en Herrens engel stod foran dem og sagde: ›Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by. Han er Kristus, Herren. Og dette skal være jer et tegn. I skal finde et barn, svøbt og liggende i en krybbe.

Ære være Gud i det højeste og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag.‹«

Fred på jorden, tænker jeg. Hvornår mon der skal blive fred på jorden? Har der nogensinde været fred på jorden? Min bedstefar har fortalt om, hvordan det gik til, da romerne for 63 år siden besatte vores land, og lige siden dengang har der hersket krig og ufred. Men også før den tid var der krige, siger min bedstefar. Dengang grækerne var herrer i landet. Altid har der været krige. Assyrere og babylonere har hærget og plyndret. Skal der nu blive fred?

Inderst inde har jeg en stærk følelse af, at det er en anden form for fred,

der bliver sunget om. Den fred, jeg føler i mit indre lige nu. Jeg rejser fra mit leje på jorden og går ind mod Betlehem. Stjernerne lyser særlig klart i aften, synes jeg. Jeg mærker slet ikke nattekulden. Jeg mærker slet ingenting. Jeg tænker kun på stalden i Betlehem, hvor jeg tidligere så den bemærkelsesværdige kvinde.

Hende må det være, som englene har sunget om.

Hende må det være, som har født et barn og har svøbt det og lagt det i en krybbe.

Jeg går raskt til gennem de natmørke gader. Jeg har ikke svært ved at finde frem til stedet. Jeg har jo været der før.

Jeg åbner døren på klem og kigger ind i stalden.

Jeg ser igen kvinden og manden og nu også et nyfødt barn liggende i en krybbe.

Den fred, jeg følte i mit indre derude på marken, fylder mig nu fuldstændigt.

Det er ikke en stald. Det er en helligdom … en himmel …

Jeg forstår ikke, hvad det er, jeg oplever, men noget inde i mig siger mig, at noget stort er sket i nat.

»Jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket,« sang englene derude.

Noget, der skal være til velsignelse for hele menneskeheden. Noget, der vil forårsage store lidelser, men som på det evige plan vil være af afgørende betydning for alle mennesker på jorden.

Den Messias, som mine forfædre gennem mange slægtled har ventet på, er kommet til jorden.

Jeg går syngende gennem Betlehems gader.

Hvordan kan folk dog sove nu?

Jeg må synge og juble:

»Ære være Gud i det højeste og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!« ☐

Henning Jensen,
Horsens Gren

En røst fra fortidens støv

– nogle sentimentale betragtninger

Her sidder jeg og læser i en lille, laset bog fra 1860. Jeg fik den fra en søster i kirken for et par år siden. Jeg læser:

Catechismus for Børn
fremstillende de vigtigste Lærdomme i
Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages
Hellige

Der er altså tale om et katekismus for børn af Kirkens medlemmer. Den var skrevet på engelsk af ældste John Jaques og derpå oversat til dansk og udgivet af missionspræsident John van Cott. Med blæk står indridset nogle bemærkninger: »Erindring til Ane Kathrine Marie Hansen fra M. P. Sørensen. Nyby den 16. juli 1861.«

Tanker løber tilbage til dette år, hvor den amerikanske borgerkrig brød ud og sendte de fleste amerikanske missionærer hjem. Men også det år, hvor missionærerne fik flere danskere ind i Kirken end før og senere, omkring 1200 dåb på et år, skønt der var lidt færre medlemmer end nu. Hvad lærte de små sidste dages hellige i 1861? Hvordan var det at være mormonmissionær dengang? Hvordan opnåede de succes?

Spørgsmålene melder sig og flere kommer til, men besvarelsen gemmer sig i kilderne, i røsten fra støvet. Spørgsmålene står skrevet i den lille katekismus for børn – og besvarelserne også. Her nævnes nogle i flæng:

Sp. Hvad er din Pligt mod alle Mennesker?

Sv. At elske dem og omgaaes dem med Venlighed.

Sp. Hvorfor skal du elske dem og omgaaes dem venligt?

Sv. Fordi Gud har befalet det, og fordi alle Mennesker ønsker at være lykkelige, og om de ikke elske hverandre og stræber efter at være venlige mod hverandre, kunne de ikke være lykkelige.

Sp. Hvorledes lærer du og alle mennesker i almindelighed, at der er en Gud til?

Sv. På tre måder. For det første ved Tradition, for det andet ved Fornuft og for det tredie ved Åbenbaring.

Midt i deres ligefremme måde at forholde sig på bemærker jeg de næsten moderne og lyse begreber: venlighed, fornuft og lykkelig.

I dette lille skrift på 104 sider med krøllede, gotiske bogstaver følger uddybende belæringer om Guds person, væsen og egenskaber, om udviklingen fra forudtilværelse til fuldkommenhed, om det store råd i Himmelen og Jordens skabelse. Undervejs henvises der til »Pearl of great Price«, som altså endnu ikke forelå på dansk. Der tales om syndefaldet, genløsningen, tro, dåb og den hellige nadver. På det tidspunkt var det endnu normal praksis i Kirken at bruge vin ved nadveren, men vand kunne også benyttes, når »vin, tillavet af menigheden, ikke, kan erholdes.« Visdomsordet fremhæves ivrigt i et særligt afsnit, og generelt røbes ikke større ændringer i tro eller praksis.

Den typiske missionær i 1850, 1860 og 1870

Tankerne flyver videre. Hvordan var det at være mormonmissionær i 1861? Den typiske mormonmissionær i 1850'erne var dansker.

Han var ca. 30 år, havde kone og børn og var af profession håndværker. Han var blevet baptist i sin pure ungdom, kendte sin Bibel godt, var vant til at forfægte sine synspunkter og om nødvendigt villig til at lide for dem. Med nogen skepsis havde han lyttet til en kollegas prædiken, indtil han selv var blevet grebet af den hellige ild og ved dåb blevet optaget i Mormonsamfundet.

Kort tid efter var han som mormonpræst eller mormonældste sendt ud for at prædike sandheden med Bibelen i hånden og med et kaldsbrev, der bevidnede den guddommelige myndighed, han havde fået overdraget af sine foresatte, men ofte uden hverken pung eller taske. Han virkede tre-fire år, før han af Mormonsamfundets ledelse fik lov til at emigrere til Utah.

Fra slutningen af 1850'erne dominerede en ny missionærtype; den fra Saltsødalen hjemvendte dansker. Efter nogle år i Utah virkede han et par år her i landet, før han atter vendte tilbage til Amerika. Han kendte naturligvis sproget, havde meget at berette om det endnu relativt fremmede og fjerne Amerika. Han havde endnu ikke glemt, hvordan man som dansker tænkte og følte. Han var med sine 40 år en moden mand, der havde gået meget igennem og havde derfor store erfaringer, både med hensyn til livet og det trossamfund, han repræsenterede.

Her i landet blev kun en del af tiden brugt til egentlig missionsvirksomhed. Størstedelen af tiden gik med at lede lokale mormonmenigheder, som han havde gjort det før emigrationen til Utah. De nykonverterede medlemmer kunne ikke måle sig med ham, hverken med hensyn til ledererfaringer eller anciennitet.

Omkring 1870 begyndte en type missionær at blive almindelig. Han var søn af emigranter fra Danmark, omkring 25 år og ugift. Han havde besvær med at forstå sproget og det danske samfund, som havde ændret sig betydeligt siden forældrene forlod landet.

Som de senere missionærtyper havde han lært noget om professionel proselytteknik og var i begyndelsen hovedsagelig beskæftiget med ekstern missionsvirksomhed. Fra 1880'erne blev disse unge missionærer dog gradvist mere og mere involveret i administrativt arbejde.

Missionærerne i funktion

Der er mange sjove beretninger om missionærernes virke. Her et er par stykker. Kilden til den første beretning er hentet fra en præsteindberetning, den anden fra en mormonmissionærs senere beretning; forhold som naturligvis farver beskrivelserne.

Ved en mormonforsamling, der blev afholdt på Kallehauge Mark syd for Præstø, var provsten til stede. Han fortæller, hvorledes mødet begyndte med sang og bøn, hvorunder mormonpræsterne knælede ned. Den ene mormon, Andreas Aagreen, eller som provsten kalder ham, Ågrøn, skulle have været hovedtaler, men den anden mormon, Knud Hansen Bruun, holdt en indledningstale på halvanden time! Med tilladelse fra husets ejer afbrød provsten taleren og tog ordet. Han kritiserede Mormons Bog og angreb praktiseringen af mormonismen i Amerika. Derefter forlod han stedet uden at høre mormonernes forsvar.

Nogle år senere udkæmpedes et lignende slag om menneskesjæle under en mormonforsamling i Skandved på Fyn mellem sognepræst Kisbye og den danske mormonmissionær Niels Wilhelmsen.

Stridsemnet var barnedåben. Niels Wilhelmsen prøvede at bevise børns uskyldighed og dermed, at dåben til syndernes forladelse var unødvendig. Præsten svarede med at henvise til det sted i Bibelen, hvor mødrene bragte deres børn til Jesus, som velsignede dem. Wilhelmsen: »Det samme gør vi, men Kristus døbte dem ikke, og vi heller ikke«. Pastor Kisbye var overrasket over det kvikke svar og forsøgte at gøre brug af sin fagkundskab.

Han spurgte, om mormonerne kunne græsk. Wilhelmsen var imidlertid ikke bange for at bekende kulør: »Nej, men jeg kan læse dansk«. Et svar, der sikkert var populært i forsamlingen. Så røg de skæbnesvangre ord ud af Kisbye: »Bibelen er forkert oversat på dette sted«. Folk var forbavsede: »Præsten siger, at Bibelen er forkert oversat«. Wilhelmsen: »Tror I, at Bibelen er forkert?« Tilhørerne svarede: »Nej, nej«. Lægmanden havde sat den lærde pastor til vægs.

Da Andrew Jenson virkede som leder for Mormonsamfundet i Danmark i 1909–1912, rejste han landet rundt, viste lysbilleder fra Utah og fortalte om de »virkelige« forhold derovre. Mindre dramatisk, mindre fordømmelse, mindre strid. Tiden var blevet en anden, og det gjaldt også metoderne. Jenson havde tilsyneladende en vis succes, for dåbstallene begyndte igen at stige.

Vi rives tilbage og tænker på nytårets målsætninger og virkeligheden. Vi stiller det sidste spørgsmål: Hvem var denne Ane Kathrine Marie Hansen som oprindeligt havde fået bogen? Måske kender et nuværende medlem denne kvinde fra sin familieoptagelse? Måske var hun en af disse små anonyme søster, som virker i det stille, men er der, når en af de andre små trænger til det. □

Bent Raymond Jørgensen,
Frederiksberg Ward

På mission i Danmark

Søster McNeil og Søster Stitt er to søstermissionærer i Søborg Ward. De kom begge til Danmark i december 1999.

Hvad tænkte du, da du fik din missionskaldelse?

Søster Stitt: Det var så dejligt, da jeg fik min kaldelse. Jeg tænkte på alle landene, hvor jeg kunne komme hen – og tænkte aldrig på Danmark. Da jeg læste »Denmark Copenhagen Mission,« var det, ligesom jeg vidste det i forvejen, men havde glemt det. Jeg er glad for at være her og dele evangeliet med danskerne.

Søster McNeil: Da jeg åbnede mit kaldelse og læste »Copenhagen Denmark« mærkede jeg nøjagtigt de følelser, min biskop bekræftede på mig, da han gav mig en velsignelse, da jeg sendte mine papirer ind. Min biskop fortalte mig, at jeg vil vide, når jeg læste min kaldelse, at det var dér, jeg skulle hen. Jeg havde en stor fred, som fortalte mig, at der var ingen tvivl om, at Danmark var dér, hvor jeg skulle være. Jeg læste videre i min kaldelse, til hvornår jeg skulle af sted, og der stod, at jeg skulle af sted en måned, inden jeg kunne. Jeg blev helt forvirret.

Hvordan kunne det være? Jeg vidste, at min kaldelse til Danmark var inspireret, men den havde bare den forkerte dato. Så ringede jeg til Kirkens missionskontor i Salt Lake City for at prøve at finde ud af, hvad der skete. Datoen på mine papirer blev misforstået som 09–08–99 i stedet for 08–09–99. Derefter sagde de, at jeg havde to muligheder: (1) Jeg kunne få en ny kaldelse eller, (2) vente to måneder, fordi missionærer kommer kun til Danmark hver anden måned. De sagde, at jeg måtte overveje det, og når jeg traf en beslutning ringe tilbage.

Jeg må sige, at jeg var ikke så opsat på, at jeg skulle vente med at tage på

Søster Stitt (tv.) og søster McNeil

RED.

mission. Jeg var klar til at komme i gang med det, som jeg havde ventet på i 21 år, men at få en ny kaldelse var utænkeligt. Ånden vidnede for mig, som min biskop fortalte mig, om at jeg ville vide, at det (Danmark) var det rigtige sted, jeg skulle hen, og det samme vidnesbyrd har jeg fået bekræftet flere gange i de 8 måneder, jeg har været her.

Hvad hjalp mest i forberedelsen til at tage på mission?

Søster McNeil: Det, som hjalp mig mest i forberedelsen, kunne nogle primarybørn også fortælle dig – og det er at læse og bede. Det vil sige, at de enkleste principper i evangeliet, er de vigtigste. Jeg var meget velsignet med at vokse op, hvor jeg kunne tage til seminar og have mange mormonvenner omkring mig. Jeg havde endda lejlighed til at studere evangeliet i Jerusalem. Alle disse ting var en stor hjælp, men intet erstatter studium i skrifterne og bøn, hvorved jeg lærte min himmelske Fader at kende og fik mit eget vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt.

Søster Stitt: Jeg begyndte at læse en halv time om dagen i Mormons Bog, ligesom alle missionærer gør. Jeg kunne lide det så meget – og jeg er stadigvæk så glad for muligheden, jeg har for at læse i skrifterne hver dag. Jeg tog også tit til templet – Jeg gjorde dåb for de døde, indtil jeg tog til templet til de andre ordinancer. Det savner jeg utrolig meget, og jeg er så taknemlig for oplevelserne og styrken, som jeg fik til at hjælpe og støtte mig nu, da jeg ikke har chancen til at tage til templet.

Hvad har I lært på jeres mission?

Søster Stitt: Jeg har lært så meget! Listen er lang, men nogle få ting er: (1) Kærlighed til andre: Alle er Guds børn, og evangeliet blev givet for, at alle kan komme til Kristus og finde glæde i dette liv. (2) Erkendelse af hvor værdifuldt budskabet, jeg deler med andre, er: Evangeliet bringer fred, håb og glæde! Hvorfor ville jeg holde noget så værdifuldt fra andre – især når jeg får så meget (fx et stærkere vidnesbyrd, mere håb, venner, osv.) når jeg deler det? (3) Tålmodighed:

Nogle gange tager det mere tid at lære om, begynde at forstå, og acceptere evangeliet. Gud er tålmodig med mig, så kan jeg lære tålmodighed med Guds andre børn. (4) Frimodighed: Jeg er et eksempel, og jeg repræsenterer Kristus og Kirken. Jeg skulle ikke være bange, for det er Guds arbejde. (5) Efterleve evangeliet i alt: Dagligt, seriøst studium, ydmyg, oprigtig bøn, og positive tanker bringer mig nærmere Kristus, og jeg får større glæde i mit liv. (6) Måske er den største ting, jeg har fået, siden jeg kom på mission, vished om, at det her er Guds værk. Intet kan standse det. Jeg er taknemlig, fordi jeg kan være et redskab til at bringe mennesker til Kristus. Missionering er svært, men det er det bedste arbejde, man kan gøre. Gud elsker alle sine børn, og vi har mulighed for at hjælpe nogle af Guds børn til at lære det og lære vor himmelske Fader og Jesus Kristus at kende – og finde den glæde som kommer, når vi efterlever de evangeliske principper i dette liv.

Søster McNeil: Det er svært at sige, fordi man lærer så meget på missionen. Man lærer meget fra en ny kultur. Man lærer meget af hver kammerat, hver undersøger, hver dør man banker på. Hvis jeg skulle nævne noget, så ville det være det samme, som kong Benjamin sagde i Mosiah 2:17: » … at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.« Når man tjener andre, glemmer man sig selv og sine egne problemer. Der er ingen bedre måde til at få det bedre på. Min evne til at elske mig selv, min næste, og allermest, min Frelser Jesus Kristus er vokset gennem uselvisk tjeneste. Jeg siger »uselviskhed«, fordi jeg også har lært, at medmindre jeg gør alt med et oprigtigt hjerte og med kærlighed til mine medmennesker og min himmelske Fader, så betyder det ikke noget. Glæden, som kommer, når vi viser andre vores kærlighed til vor himmelske Fader i både de store og små ting, er overordentlig stor. Der er intet som vor himmelske Faders kærlighed, og vi kan få en smagsprøve, når vi tjener blandt Guds børn. □

Søster Stitt og søster McNeil

Brev fra missionspræsidenten

Kære søskende.

Når min hustru og jeg nu går ind i det tredje år som ledere af Den Danske Mission, vil vi benytte denne anledning til at udtrykke vores kærlighed og taknemmelighed til jer alle, for jeres store anstrengelser for at bringe Zions sag fremad her i Danmark. Vi har set mange nye medlemmer finde den glæde, der kan findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi har også set mange, som har fornyet deres ønske om at tage aktiv del i Kirkens programmer og fællesskab.

En af de store glæder i mit liv var anledningen til at tjene i Danmark som ung missionær. Mens jeg var her i 1957 fremkom præsident David O. McKay med sin berømte udtalelse »Ethvert medlem en missionær«. Tænk på mulighederne! I stedet for blot 70 fuldtidsmissionærer her i Danmark ville vi have næsten fire tusind. Tænk blot på, søskende, hvad der ville ske, dersom hver eneste aktiv familie i Danmark hjalp med til at bringe en anden familie ind i Kirkens fællesskab før næste aprilkonference. Vi ville blive i stand til at opnå præsident Hinckleys anmodning, som han fremsatte for næsten fem år siden. Dette er den eneste måde, det kan ske på. Dette er, hvad ældste Oaks mener med »Medlemmernes rolle i omvendelsesprocessen«.

ÆLDSTE SMITH

I 1 Korintherbrev 12:12 står: »For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus.« En del af legemet kan ikke sige til en andel del: »Jeg har ikke brug for dig« (1 Kor 12:22). Legemet har brug for ethvert (med)lem! Missioneringen har brug for ethvert medlem. Dette er den sande betydning af Den afbalancerede indsats.

Må Herren fortsat velsigne os i vore anstrengelser, så vi kan se hans velsignelser komme til udtryk i fuldførelse af templet i København, det er min bøn i Jesu Kristi Navn. Amen. □

Byron Rasmussen, missionspræsident

20992 110 EUROPE NORTH AREA (DANISH)